

[Fuglsang.]

nazisterne stadig på udslaggivende poster; selv i udenrigsministeriet sidder Ribbentrops og Rosenbergs betroede mænd, tidligere SS-soldater samles i soldaterforeninger, og forskellige nazistiske partier opstiller til valg under mærkelige navne.

Med andre ord: på den ene side er Potsdam-aftalen loyalt overholdt. På den ene side er det gennemført, som Danmark krævede i sin regeringserklæring i 1947. På den anden side har man egenmægtigt brudt alle aftaler og fejlet den højtidelige Potsdam-erklæring til side som et stykke papir. „Aldrig tilbage til Potsdam“ — siger den amerikanske højkommisær Mac Cloy ganske ugenert.

Gennem 7 år er der i Den tyske demokratiske Republik udviklet et sådant demokratisk styre, som man i sin tid satte sig som mål, medens der i vestzonerne under vestlig ledelse opstår en ny militarisme som en dødelig fare ikke blot for Tysklands nabolande, men også for det tyske folk selv, som har lidt så meget under krige og krigerske eventyr.

I denne situation er det naturligt, at der i Tyskland selv er opstået en stærk bevægelse mod den nuværende udvikling, hvorefter landet stadig er besat, stadig delt i to skarpt adskilte dele, og mod en udvikling, der så åbenbart peger mod en ny katastrofe.

I Den tyske demokratiske Republik har denne bevægelse for at opnå Tysklands genforening, opnå fred på grundlag af ligestilling med andre nationer, indstilling af genoprustningen og besættelsens ophør, fået regeringens fulde støtte. Anderledes i vest. Også der ønsker stadig bredere masser den nuværende tilstand bragt til ophør. Også her ønsker man fred, men i vest, hvor man på den ene side slipper krigsforbrydere og nazister løs, forfølger Adenauers regering på det skarpeste dem, der ønsker enhed og fred. Man kan således nævne, at foreningen af tidligere koncentrationslejr-fanger er forbudt; den Frie tyske Ungdom og fredsarbejdet er forbudt. Alligevel har man hemmeligt gennemført en afstemning med krav om øjeblikkelig fredstraktat, om enhed, og den afstemning har, til trods for at den har været gennemført illegalt, samlet 9 millioner stemmer, d. v. s. 90 pct. af dem, der blev adspurgt, medens en lignende afstemning i republikken gav 95 pct. af stemmerne.

På denne baggrund må man se Sovjetunionens note til vestmagterne af 10. marts om fremskyndelse af afslutningen af en fredstraktat med Tyskland som et

spørgsmål om en retfærdig behandling af det tyske folks retmæssige nationale interesser. Den vil samtidig være af betydning for fredens bevarelse i Europa.

Det er klart, siger Sovjetunionen, at en sådan fredstraktat må udarbejdes med umiddelbar deltagelse fra Tysklands side, repræsenteret af en fælles tysk regering. Deraf følger, at de fire besættelsesmagter, som udøver kontrollen med Tyskland, også må drøfte spørgsmålet om de betingelser, som kan fremme dannelsen af en fælles tysk regering, der udtrykker det tyske folks vilje, så hurtigt som muligt.

I en række punkter har Sovjetregeringen udtrykt sit syn på grundlaget for en sådan fredstraktat, men har samtidig erklæret sig rede til at drøfte eventuelle andre forslag. Sovjetregeringen ønsker bl. a., at samtlige besættelsesmagters stridskræfter trækkes tilbage fra Tyskland senest et år efter fredstraktatens ikrafttræden. Man ønsker, at Tysklands territorium bliver sådan, som det er bestemt af de grænser, der er fastlagt af stormagterne i Potsdam. Man ønsker, at Tyskland forpligter sig til ikke at indgå koalition eller militærforbund, der er rettet mod nogen stat, som med sine militærkræfter deltog i krigen mod Tyskland, og endelig — som det allerede er nævnt — at det tillades Tyskland at have de egne nationale stridskræfter til lands, i luften og til vands, som er nødvendige for landets forsvar.

Dette punkt om de militære stridskræfter er en logisk følge af det, der må være fredstraktatens formål, nemlig at skabe et enigt og uafhængigt Tyskland; for det er rigtigt, som den højtærede udenrigsminister sagde, at et afrustet Tyskland ville danne et tomrum, der netop ville udsætte verdensfreden for den største fare. Det var med rette, ministeren sagde, at han be- tragtede det som umuligt i det lange løb at holde et land med 70 millioner mennesker afvæbnet mod sin vilje. Et afrustet Tyskland vil ikke kunne være et frit land, men et rustet Tyskland i militærblok med USA kan det endnu mindre. Herom vidner i allerhøjeste grad udviklingen i Japan, der trods fredstraktatens udbygges som amerikansk base. Og der er jo ikke fra sovjetisk side tale om et militariseret Tyskland, men netop om de kræfter, der er nødvendige for at forsvare landets uafhængighed.

Den højtærede udenrigsministers svar virker lidt selvmodsigende. Han søger at redde det lidt ved at tale om, at man i øst vil bruge tidligere nazister og værnemagts- generaler, men det passer ikke. Netop i